

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Decisiones Practicæ Casuum Conscientiæ Selectorum In Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Pars Altera Decisionum Practicarum Casuum Conscientiæ Selectorum In
Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim
Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Leonardelli, Bonaventura

Augustæ Vindelicorum ; Græcii, 1739

Q. 2. An graviter peccet Caupo invitans die jejunii hospitem ad Cœnam,
qui alibi aliàs est jejunium violaturus?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41144

fūmendum est de bono usu, si publicè absque affectatione secreti talia petantur, eò quòd rarò quis ita audax sit, ut si peccare intendat, non curet secretum, ut notat Palao.

566 R. 3. Si res communiter in bonum usum ordinentur, fas erit tibi eas vendere, & subministrare, quoties tibi non constat de abusu petentis. Ita rursus cit. DD. cum S. Thom. 2. 2. q. 78. a. 4. & q. 169. a. 2. Ratio est; quia horum venditio, & subministratio eatenus solùm mala esse potest, quatenus intentioni pravæ deseruit; atqui hæc intentio de nullo præsumi debet. Quòd si credas, proximum iis indifferentibus malè usurum esse, obligaris, si commodè, & absque tuo detrimento potes, ea illi non vendere, vel subministrare; quia cum ex charitate obligeris proximi peccatum impedire, si commodè possis, à fortiori obligaris materiam peccati non subministrare, ut cum aliis rectè notat Sylvest. V. infidelitas, q. 4. Quòd si non possis absque tuo incommodo, & detrimento à tali venditione, vel subministracione abstinere, non peccas subministrando, ut cum aliis docent Suarez l. c. n. 4. Sanch. l. c. n. 9. 11. & 13. Palao l. c. Bonac. D. 2. de peccat. q. 4. p. 2. §. unic. & alii; quia cum res sit indifferens, & tibi talis subministratio sit valde utilis, aut

necessaria, non censuris cauere peccatum alterius, sed potius censuris uti jure tuo, & libertate, ac peccatum alterius duntaxat permittere non absque rationabili causa.

Ad 2. Q. an graviter delinquat 567 invitans ad cœnam præparatam aliàs jejunium violaturo? Non nulli cum Cajetan. 2. 2. q. 147. a. 4. Petr. Ledesm. 2. tom. Summ. tr. 27. c. 2. dub. 4. Less. l. 4. de justit. c. 2. dub. 4. censent, invitantem ad cœnam die jejunii, vel porrigentem illam ei, qui aliàs alibi cœnaturus est, & jejunium violaturo, excusari à gravi peccato. Rationem dant; quia illæ actiones ex se malæ non sunt, aliàs nunquam possent honestari: ergo solùm malæ sunt, quia movent, & ad malam operationem adjuvant: atqui hoc non fit tunc, quando operans eodè modo malè operaturus esset, etiam si tuæ actiones abessent: ergo actiones illæ non videntur esse causa malæ operationis, sicut non tenereris ad restitutionem, si furem associares tunc, quando eodè modo furtum committeretur, ac si tu socius non fuisses; quia tunc non censuris furti causa: ergo neque in priori casu.

Alii verò, idque probabilius, 568 cum Suarez l. c. Sect. 3. & Sect. 4. n. 5. Palao l. c. Sanch. l. c. n. 16. loquendo de invitante ad Cœnam,

Hh hh 3 nam,

nam, eum à mortali culpa non excusant ex eo solum, quod proximus aliàs peccaturus sit, & jejunium alibi violaturus,

Ratio est; quia eo casu invitare ad coenam, est invitare ad id, quod hinc, & nunc nulla ratione honesta fieri potest, ac proinde est invitare ad peccatum; secus verò esset, si tantum coenam præparares; nam eam præparatam, non obligatur hospes illam sumere, sed potest abstinere, & relinquere, tradendam aliis ad jejunandum non obligatis &c. Et ratio ulterior, quod talis non excusetur à mortali solum ex eo, quod proximus alibi esset peccaturus, etiamsi tuæ actiones abessent, est; quia hæc conditio, si tuæ actiones non adessent, non tollit, quominus tu causa existas illius peccati, sisque eodem modo causa, ac si proximus aliis aliorum actionibus adjutus peccaturus non esset; quia si proximus non esset alibi soluturus jejunium, & tu, nulla causa excusante, coenam subministrares invitato, peccares, ut plerique concedunt, quia tunc aliquo modo concurreris ad peccatum alienum, sed quod alibi proximus sit violaturus jejunium, non immutat tuum concursum, qui in ministracione Coenæ consistit: ergo eodem modo concurreris. Accedit, quod, proximum esse eodem modo peccaturum, etsi tu necessaria

peccato non ministrares, sit tantum contingens, & fortè non sit peccaturus, poenitentiam ductus, vel alio modo impeditus, quantumvis nunc sit ad peccandum determinatus: ergo quantum est ex te obligaris hunc effectum possibilem promovere, & impedimentum illi non apponere per coenæ ministracionem, quam si non suppeditares, impedires hoc numero peccatum, quod nunc committitur, quodque proin tibi modò imputabitur tanquam causæ indirectæ. Unde

Ad rationem in contrarium allatam R, negando, te per actiones illas indifferentes non concurrere ad peccatum alterius, ac si alibi proximus peccaturus non esset; esto enim, quod nequeas impedire peccatum, eò quod alius eadem esset administraturus, hoc tamen non facit, quominus verè concurras, ut dictum est. Hinc ad instantiam de furis socio, vel ponitur, quod tua Societas necessaria, vel utilis non fuerit ad furtum patrandum, vel ad illud animosius, & securius patrandum, & tunc obligatus non eris ad damna ex furto secuta refarcienda, quia tunc ad furtum positivè non concurreris: secus, si tua societas, licet indeterminatè necessaria, vel utilis fuit; quia scilicet sine illa, vel alia furtum patratum non esset; quia tunc positivè ad furtum con-

concurristi, sicut non excusaretur ad movens scalam, vel humeris sustentans volentem furari, nisi interveniente gravissima causa. Demum ex eo quod non tenereris ad damna, tantum sequeretur, te non peccare contra justitiam, non autem te non delinquere contra charitatem, si posses peccatum proximi tunc impedire.

569 Ad 3. Q. Satis convenit inter DD. tabernarios, & caupones ministrantes hospitibus cibos die jejunii, quibus solvitur jejunium, excusari à culpa, quando certò sciunt, aut probabiliter credunt, petentem cibos esse à jejunio excusatum; imò etiam quando dubitant, ut cum aliis docet Valentia 2. 2. D. 9. q. 2. pun. 3. quia ex una parte suum non est id discutere, neque commodè id efficere possunt; ex altera parte benè de proximo præsumere possunt, maximè in hac re, ubi tot causæ excusantes à jejunio concurrere possunt. An autem hi etiam excusentur à culpa, quando credunt, alterum, cui cibos suppeditant, à jejunio non excusari, controversum est inter DD.

Hos non excusari, sed delinquere affirmant non nulli cum Gabriel. 4. dist. 16. q. 3. a. 3. dub. 6. & Navar. Summ. lat. cap. 21. n. 26. Alii verò cum C. je-

tan. 2. 2. q. 147. a. 4. Solon. 2. 2. q. 77. a. 4. Manuel cap. 23. n. 8. utroque Ledesm. à culpa excusant, eò quod non inducant ad jejunium violandum, sed peccato alterius utantur, ut res suas vendant per actionem de se indifferentem, deservientem sustentationi naturæ.

Alii, idque meliùs, ac veriùs, 570 distinguunt cum Valent. l. c. p. 3. Sanch. l. c. Less. l. 4. de justit. c. 2. dub. 4. n. 24. Palao l. c. pun. 8. eosque non excusant tunc, quando sine suo damno alicujus momenti possunt cibos illos denegare, sicque peccatum proximi impedire; secus si absque tali damno petitos cibos negare non possint. Ratio prioris partis est; quia quamvis illa ciborum ministratio de se sit indifferens, alter tamen ea abutitur, & peccat, ac proinde ministrans, si commodè potest, tenetur eam occasionem ruinæ proximi vitare, solumque tunc excusabitur non vitando, quando commodè vitare non potest; si quidem obligatio occasionis peccati alterius vitandæ non ministrando hæc indifferentia illis abuturo oritur ex præcepto charitatis generali, quò tenemur scandalum generaliter acceptum proximi vitare, nisi justa causa excuset. Ratio posterioris partis est; quia cum hæc res non sint de se malæ, sed indifferentes,